

Den kusliga faran med Hillary Clinton

Den stora faran är inte hennes ideologiska rötter. Den stora faran är inte hennes förmåga att ljuga utan att blinka. Den stora faran är inte hennes kvinnosyn. Den stora faran är inte hennes nedlåtande syn på motståndares väljarbas, sorgliga och bortom räddning. Den stora faran är inte en nedlåtande syn på troende kristna. Den stora faran är inte att hon under mer än trettio år visat enastående prov på mycket prat och lite verkstad. Den stora faran är inte hennes Janusansikte – en persona privat och en annan persona publikt och mot sin egen väljarkår, men häri ligger ändå en fingervisning. Den stora faran är inte att hon använder sin egna politiska plattform för personlig ekonomisk vinning. Den stora faran är alltså inte bristande människorespekt, falskhet eller korruption.

Det är en underlig värld vi lever i idag. Efter 20- och 30-talets ideologiska turbulens med rasbaserad nazism, maktbaserad fascism, instrumentell kommunism eller rasblandningsbaserad elitglobalism (se Coudenhove-Kalergi om ni inte är bekanta) kulminerade de ideologiska konflikterna i ett 50 år långt världskrig. Först fasorna med andra världskriget och sedan fasorna med det kalla kriget och hotet om total förintelse. Sedan följde tio härliga år med en förhoppning om att konfliktlösningarnas tid var över. Den tiden tog slut 11:e september 2001. Det kalla kriget var en tydlig tid. Kommunism var fel, planekonomi verklighetsfrånvärd och den personliga friheten var viktig – om man var emot kommunism alltså. USA, förtryck och kommersialism var fel, Lucács reifikation vedervärdig och den inre friheten var viktig – om man var emot kapitalism alltså. Det kalla kriget var tydligt, alla visste vilka krafter som kämpade mot varandra. Eller trodde sig veta.

Men vad händer? Jihadism med ambition om kalifat och både defensiv och offensiv jihad återuppstår globalt. Den intoleranta Toleransens ideologi växer sig förhärskande i väst. "Öppna era hjärtan" blir mantrat och samtidigt som världen kopplas globalt så ökar avstånden. Och ledare utan nervkontakt med sin egen mark blir allt fler, påven Francis, Barack Obama, François Hollande, Putin (som kanske ändå är den som har mest markkontakt underligt nog), Reinfeldt och Löfvén, Cameron och inte minst Angela Merkel.

Den kusliga faran med Hillary Clinton som president beror inte på hennes ideologiska rötter. Som ung vände hon sig till en revolutionsfilosof Paul Alinsky. Som collegestudent skrev hon sin huvuduppsats om dennes politiska tankar. Två år efter uppsatsen publicerade Alinsky sitt sista verk "Rules for radicals". Alinsky avslutar sina tack i förordet med "*Så att vi inte glömmet ett ofta förbisett erkännande till den allra första radikalen: från alla våra legender, myter och historia (...), den förste radikale personen som människan känner, som revolterade mot etablissemangen och gjorde det så effektivt att han till sist vann sitt eget kungadöme – Lucifer*". Även om hon delade Alinskys åsikter i

stort så skrev hon i sina första memoarer att Alinsky "trodde man kunde förändra systemet utifrån." Det trodde inte hon.

Den stora faran ligger inte i hennes förmåga att ljuga – den förmågan delar hon ju med många. En lång tid efter hon besökt inbördeskrigets Bosnien berättar hon med tydlig förtjusning *"Jag kommer ihåg att vi landade under beskjutning från prickskyttar. Det skulle ha varit en välkomstceremoni på flygplatsen, men istället fick vi hukande springa för att komma till våra fordon som skulle ta oss till basen."* En film visar hur hon leende går från planet och lugnt och fint hälsar på alla i välkomstkommittén, skakar hand med några soldater och byter ord, skakar hand med kvinnor, skrattar och ler och samtalar samtidigt som hon håller en blomsterkrans i händerna. Hon tar emot ett par kindpussar från en liten flicka. Sedan fortsätter entouret lugnt vidare. Den förbehållslösa lögnen är ett mönster. Nu senast med FBI, wikileaks och hemliga, förstörda och bortamrade email. Men redan som ung, när hon var anställd på staben för kongressens kommitté som undersökte Watergate, fanns det där. Hon fick sparken (1974) av sin överordnade, demokraten Jerry Zeifman, som sa *"Hon var en oetisk och oärlig jurist", "Hon intrigerade i konflikt med konstitutionen, mot Representanhusets regler, kommitténs regler och regler för konfidentialitet."* Han vägrade att ge henne ett rekommendationsbrev.

Den stora faran är inte hennes människosyn eller att hon faller för makthavares frestelse att härska även när det inte är tillståndigt. Det delar hon ju med många. Inte minst i hennes makes sexskapader. Men utövandet är likväl motbjudande. Att hon satte press på Bill Clintons offer för att de skulle förstå sitt eget bästa i att vara tysta är känt sedan länge. Inte lika känt är hur hon skrattar när hon i en intervju berättar hur lätt hon fått en man som våldtagit en 12-årig flicka frikänd. Att hon fick våldtäktsmannen var frikänd är tråkigt, men det var hennes jobb som advokat. Men skrattet berättar lite om hennes människosyn. Vill man inte bli illa berörd så ska man inte lyssna på detta: <https://www.youtube.com/watch?v=e2f13f2awK4>

Det finns många exempel på demokratiskt valda ledare som ändå lyckas hysa ett förakt mot väljarkåren, mot sitt eget lands invånare. Det är nog i själva verket ganska vanligt och brukar kläs i mer vackra ordalag. Kampanjstrategi. Valstrategi. Hur man lockar väljargrupper. Väljare som handelsvara. Det nya politiska förslaget kommer stöta sig med 0,3 % av de egna, men förmodligen attrahera 1,3 % från det andra blocket. Ja, ni förstår, det är så vanligt att man inte ens reagerar på "budskap" – särskilt riktade innehåll i valstrategier. För det viktiga är att vinna. Man kan se på vilket avsnitt som helst av "House of Cards". Politik som politisk cynism har blivit så legio att vi inte ens tänker tanken att det är något skumt med detta. Att kalla hälften av fiendens väljare sorgliga och bortom räddning är ändå rätt djärvt. Men vinner hon så var det rätt. För makten i sig är det viktiga. Då kan man uträtta saker. Var det inte så Machiavelli menade? Men när makten blir ett självändamål, när det inte längre är önskan om att rätten i sig ska vara makten utan att det är makten som ger rätten, då är det fascism.

Och så är det frågan om korrruption. I kyrkan finns ett begrepp – simoni – om synden att köpa och sälja andliga förmåner, framför allt syftar begreppet om handel med kyrkliga ämbeten. Inom politik skulle det väl då motsvara att sälja politiskt inflytande för egen vinning. Enkelt uttryckt, för en viss summa pengar kan jag genom min egen politiska makt ge dig inflytande. Vad är värst, att muta eller ta emot mutor? Det beror nog på situationen. Inte heller familjens Clintons skamlösa "Quid pro quo" är den stora faran, vare sig det handlar om Whitewater eller om att utöva otillbörliga påtryckningar mot FBI eller att mot betalning till Clinton Foundation låta ana att sådana bidrag kan vara en dörr till självaste presidenten. Huruvida Hillary Clintons avgifter för att hålla tal till speciella intressegrupper är passande eller inte, eller om det ens är passande att hålla vissa tal, är intressanta frågor i sig. *"Anderson Cooper: "But did you have to be paid \$675,000 [for three speeches to Goldman Sachs]?" Hillary Clinton: "Well, I don't know. That's what they offered."*

Men vad är då det kusliga med Hillary Clinton som president? Om faran inte ligger i att hon är både intelligent och verbal i kombination med korrruption och cynism? Den kusliga faran ligger inbäddad i tid, i att tiden går, fyra år eller åtta år. Stora jordbävningar byggs upp genom att stora landmassor vill röra sig åt olika håll. Men urberget håller emot och lagrar spänningarna. Men även det starkaste berget har en gräns, och när den är nådd så blir det den sista motsättningen som utlöser jordbävningen. Och ju starkare berget är, ju starkare motsättningarna är desto mer brutal blir jordbävningen. Det är samma sak med konjunkturcykler, ju mer priset för värdepapper skiljer sig från vad som är realiserbar substans desto brutalare blir nedgången. Till sist behövs det bara att en oskyldig svart svan kommer insimmande. Men innan svanen dök upp så gick det fortfarande upp, framtidsoptimism grundad på att göra som alla andra.

Redan nu lever vi en värld utan riktning. Vad är en framtid utan löfte? Vart är vi på väg? Vad är svenska politikernas vilja med Sverige, Europeiska politikernas vilja med Europa, amerikanska politikernas vilja med USA? Ingen som riktigt vet. Det handlar lite grann om att bevara det som var och till en liten större del om att främja vissa gruppers rättigheter. Redan nu lever vi i en värld där många, väldigt många, är missnöjda med sina ledare. Det uppstår så kallade missnöjespartier ledda av så kallade populisterna. Båda orden, "missnöjesparti" och "populist" är avsedda att vara pejorativa, dvs vara spydigt nedsättande om företeelser man inte tycker om och anser sig själv vara bättre än. Men det handlar om missnöje och det handlar om att den som formulerar missnöjet blir populär. Både i Europa och USA ser man samma fenomen – allt fler känner sig allt mer främmande inför sina egna styranne. Och som med jordbävningar, ju starkare det sociala kittet var från början desto längre håller det och desto större blir risken för brutala sociala reaktioner. När de styranne inte hör skapas revolt. När lagen inte skyddar uppstår medborgargården. Detta har byggts upp under en längre tid, och det är inget som Hillary Clinton kan lastas för.

Den president som kommer till makten i USA kommer att mötas av mycket motstånd. Men den förbittring som en president Hillary kommer att generera kommer att förgifta samhället eftersom det blir ännu många fler år då det politiska etablissemangen kan fjärma sig från delar av befolkningen som redan nu känner att de inte är med på resan. Idag handlar det om de "the deplorables" som är

Tidningen Kulturen förefaller ha upphört

"irredeemable", om de sorgliga figurer som är bortom räddning. Och om fyra år, vilka handlar det då om?